

Bilag 5.

ERHVERVSRÅDET FOR GARTNERI OG FRUGTAVL

Den 19. maj 1969.

Erhvervsrådet ønsker at fremsætte indvending imod bestemmelsen i § 1, første stykke, 2. punktum, der umiddelbart tilstår kommunerne ekspropriationsret efter reglerne i § 4.

En ejer af en gartneriejendom er således aldeles prisgivet taksationsmyndighedernes vurdering af et drivhusanlæg (frugtplanter m. v.). Ud fra den anvendelse, kommunen agter at gøre af ejendommen, vil forskelsværdierne i mange tilfælde sikkert blive ansat for lavt.

Vedrørende § 3, stk. 2: Erhvervsrådet vil finde det yderst rimeligt, om Erhvervsrådet, inden for hvis område en meget stor del af de jordbrugsejendomme befinder sig, der kan tænkes inddraget under tilbudspligten, og hvorfra krav om fritagelse kan forventes at komme, også bliver repræsenteret i nævnet; resp. på linje med landbo- og husmandsforeningerne.

Vedrørende § 4 m. fl. I betragtning af, at fristerne for frigørelsesafgiftspligtige jordejere i lovforslag nr. 204 i §§ 4 og 6 er sat til 1 måned og i lovforslag nr. 239 § 4 til kun 14 dage for gennemførelse af foranstaltninger, der oftest vil være nye og fremmedartede, finder Erhvervsrådet det urimeligt, at der ikke er sat en tilsvarende kort svarfrist for kommunen i § 4, stk. 2;

at kommunen i realiteten kan have ejendommen „på hånden“ i 8 måneder ifølge § 4, stk. 3.

Erhvervsrådet mener, at der i en vel planlagt og godt administreret kommune

ikke er brug for henholdende foranstaltninger, og at hovedreglen må være, at kommunen enten accepterer seriøse tilbud eller afslår — efter eller uden taksation — hvor efter ejeren har fri disposition med hensyn til salg af ejendommen.

I øvrigt finder Erhvervsrådet det rimeligt, om det er kommunen, der foranlediger taksation (i løbet af højst 1 måned fra fremsendelse af tilbud) og også i alle tilfælde betaler de hermed følgende omkostninger, herunder „forhalingsrenter“ til jordejeren. Den tvangssituation, der forudsættes i § 8, vil det være urimeligt, at kommunerne sættes i stand til at udnytte.

Erhvervsrådet føler sig langt fra tryk ved, at „de nærmere regler“ ifølge § 9 først på et senere tidspunkt skal fastsættes af indenrigsministeren, men havde gerne set et mere fyldigt lovforslag og mere dybtgående bemærkninger til lovforslaget. I særlig grad savnes oplysninger om grundlaget for kommunens vurdering af forskelligartede tilbud, således som de eventuelt vil fremkomme, hvis § 4, stk. 3, bringes i anvendelse, når alene ejerens oprindelige tilbud skal lægges til grund, og kommunen er den eneste, der skal afgøre, om senere tilbud er mindst lige så gode.

Hvis folketinget skal vente forståelse for de hovedhensyn, det forelagte lovforslag skal opfylde, må de bestemmelser, der lægges til grund, være overskuelige og forståelige for de personer, hvis ejendomsretsbeholdelser berøres og i visse tilfælde begrænses.

Med højtelse

A. Paulsen.

/ A. Stauning.

Til det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende lovforslag nr. 239 om tilbudspligt.